γέρωχα σὲ ὅλους ὅσους τὴν περιστοίχιζαν. Σ' αὐτὴν ἀκόμα τὴν αὐτοκράτειρα παρουσιαζόταν φανερὰ πειὰ ὡς ἀντίπαλός της, κρίνοντας ὅτι ἦταν ἀνωτέρα της.

Ἡ κατάστασις αὐτὴ ἐξακολούθησε ἔτσι τρία ἢ τέσσερα χρόνια, ὅταν ἔξαφνα ἕνα ἀπροσδόκητο ἐπεισόδιο ἔφερε ἀντιμετώπους τὴ Μαρκησία καὶ τὸν ἀδυσώπητο ἐχθρό της, τὸ Βλεμμύδη.

Κατὰ τὸ 1248 ὁ Βλεμμύδης ἦταν ἡγούμενος τῆς μονῆς τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ θαματουργοῦ, κοντὰ στὴν Ἔφεσο, ὅταν ἡ εὐνοουμένη σκέφτηκε νὰ ἐπισκεφθῆ τὸ μοναστῆρι αὐτὸ γιὰ νὰ τοῦ δείξη ἔτσι ὅτι τὸν ἀψηφάει. Φορῶντας λοιπὸν ἐπίσημη αὐτοκρατορικὴ ἀμφίεσι καὶ συνοδευομένη ἀπὸ πολυάριθμη ἀκολουθία, ἡ Μαρκησία ἔφτασε ἐντελῶς ἀπρόοπτα μιὰ μέρα στὸ μοναστῆρι. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς μοναχοὺς δὲν ὑπῆρξε τόσο τολμηρός, ὥστε νὰ τῆς κλείση τὶς πόρτες, καὶ σὲ λίγο ἡ εὐνοουμένη τοῦ αὐτοκράτορος ἔμπαινε μέσα στὴν ἐκκλησία τῆς μονῆς, ὅπου ἐκείνη τὴ στιγμὴ λειτουργοῦσε ὁ Βλεμμύδης. Αὐτός, μόλις τὴν εἶδε, διέταξε μὲ μιὰ χειρονομία τοὺς ἱερεῖς νὰ διακόψουν τὴ λειτουργία. Ἔπειτα, γυρίζοντας πρὸς τὴ Μαρκησία, τὴ διέταξε ἐπιτακτικὰ νὰ ἐγκαταλείψη ἀμέσως τὸν ἱερὸ ἐκεῖνο χῶρο, τὸν ὁποῖον ἐβεβήλωνε μὲ τὴν ἀνίερη παρουσία της.

Ἦταν τόσο ἐπιτακτικός, τόσο τρομερὸς καθὼς τῆς ἀπηύθυνε τὰ λόγια αὐτά, ὥστε ἡ Μαρκησία ὀπισθοχώρησε ἔντρομη... Ἔπειτα ξέσπασε σὲ λυγμοὺς καὶ ἄρχισε νὰ ἱκετεύη τὸ Βλεμμύδη νὰ μὴν τῆς ἀπαγορεύση τὴν εἴσοδο στὴν ἐκκλησία.

Μὰ ἐντωμεταξύ, ἡ ἔνοπλη φρουρὰ ποὺ τὴν συνώδευε, εἶχε ἐξεγερθῆ γιὰ τὴν προσβολὴ τοῦ ἡγουμένου πρὸς τὴν κυρία τους. Ἀμέσως δὲ ὁ ἀρχηγός της Δριμὺς ἐφώναξε ὅτι ὁ Βλεμμύδης, ὕστερ' ἀπ' αὐτό, ἦταν ἀνάξιος πειὰ νὰ ζῆ. Καί, συγχρονίζοντας τὰ λόγια μὲ τὰ ἔργα, θέλησε νὰ τραβήξη τὸ ξίφος του γιὰ νὰ τὸν σκοτώση...

Μὰ τότε ἔγινε κάτι ἐντελῶς ἀπροσδόκητο, κάτι ποὺ ἔμοιαζε μὲ θαῦμα... Τὸ ξίφος δὲν ἔβγαινε ἀπὸ τὴ θήκη του, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειες ποὺ κατέβαλε ὁ Δριμύς, πού, τρελλὸς ἀπὸ τὴ λύσσα του, βλαστημοῦσε, ἀπειλοῦσε, ἄφριζε...

Στὸ τέλος, ἡ φρουρά, μαζὺ μὲ τὸν ἀρχηγό της, ὀπισθοχώρησε περιδεής, καί, παίρνοντας τὴ Μαρκησία, ἔφυγε ἀπὸ τὸ μοναστῆρι, ἐνῶ ὁ Βλεμμύδης, σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβῆ τίποτε, συνέχιζε τὴ λειτουργία του...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΑΘΑΝΑΣΙΑ

Δημουργὲ καὶ πλάστα θνητῶν καὶ ἀθανάτων,
ὅταν ὁ ἄγγελός σου συντέλειαν σαλπίση
καὶ ζωντανοὶ πετάξουν ἀπὸ τὰ σάβανά των
οἱ πεθαμένοι ὅλοι ποὺ θἄχουνε σαπίσει,
ἐγὼ ἂς μὴν ἀκούσω τὸ σάλπισμα ἐκεῖνο
καὶ μέσα εἰς τὸ χῶμα μονάχος μου ἂς μείνω.

Ξέρω καλὴν ἰδέαν πὼς ἔχεις καὶ γιὰ μένα
καὶ θέλεις νὰ μὲ βάλης μαζὺ μὲ τοὺς καλούς,
γιατὶ δὲν ἔχω κάμει ἁμάρτημα κανένα
παρὰ πὼς γράφω στίχους ἀπ' ὅλους πιὸ πολλούς.
Ἀλλὰ δὲν θέλω πάλι νὰ ζήσω ἐξ ἀρχῆς,
μοῦ φθάνει τόσος βίος καθ' ὅλα εὐτυχής.

Ἐκ τῆς ἀθανασίας ζητῶ νὰ μὲ γλυτώσης
κι' οὐδὲ νὰ σοῦ καπνίση νὰ μὲ μετεμψυχώσης.
Ἂς μὴ γενῶ καὶ πάλιν ἢ ἄνθρωπος ἢ κτήνος,
ἂς μὴ φανῶ μὲ ὄψιν γαϊδάρου εἴτε λύκου,
οὐδὲ νὰ γίνω ἄνθος ἢ γιασεμὶ καὶ κρίνος
γιὰ τὴν κομιβιοδοχὴ τοῦ κάθε χαχαμύκου!...

† Γ. ΣΟΥΡΗΣ

ΠΟΛΩΝΙΚΑ ΕΘΙΜΑ

Ο ΓΑΜΟΣ ΚΑΙ Η ΜΕΛΙΣΣΕΣ

Σὲ μερικὲς ἐπαρχίες τῆς Πολωνίας ἐπικρατεῖ σχετικὰ μὲ τὸ γάμο ἕνα παλαιὸ καὶ ἀρκετὰ περίεργο ἔθιμο, τὸ ὁποῖον οἱ κάτοικοι ἐξακολουθοῦν νὰ τηροῦν καὶ σήμερα ἀκόμη.

Οἱ μελλόνυμφοι, πρὶν στεφανωθοῦν, εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ ὑποβληθοῦν στὴ λεγομένη δοκιμασία τῶν μελισσῶν. Οἱ δυὸ νέοι, δηλαδή, πηγαίνουν καὶ στέκονται ἔξω ἀπὸ μιὰ κυψέλη, ὅπου πρέπει νὰ μείνουν ἀκίνητοι ἐπὶ ὡρισμένη ὥρα.

Καὶ ἂν μὲν ἡ μέλισσες τοὺς ἀφήσουν ἀπείραχτους, αὐτὸ σημαίνει ὅτι εἶνε ἄγνοι καὶ ἄσπιλοι καὶ ἔχουν ἑπομένως δικαίωμα νὰ παντρευτοῦν. Ἂν ὅμως ἡ μέλισσες τοὺς κεντρίσουν, αὐτὸ θεωρεῖται κακὸς οἰωνὸς **καὶ ὁ γάμος διαλύεται.**

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΟΠΟΙΪΑΝ ΤΟΥ 1913

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΒΟΥΛΓΑΡΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Πῶς πολεμοῦσαν οἱ εὔζωνοι. Ἡ ἀτιμία τοῦ Βουλγάρου κίχμαλώτου. Πῶς ἐτιμωρήθηκε. Μὲ τὸ τσαρουῖχι στὸ κεφάλι. Στὴ βρύσι. Ὁ θρασὺς ἐπιλοχίας. Ὅπου ἐμφανίζεται ὁ Βασιλεύς. Ἡ σεμνότης τῶν ἡρώων ἀξιωματικῶν. Μιὰ ὡραία προσφώνησις. «Ἢ θὰ διώξουμε τὸν τύραννο ἢ θὰ πεθάνουμε!...» κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Δημοσιεύουμε σήμερα μερικὰ ἀκόμη ἀπ' τὰ περίφημα ἀνέκδοτα τοῦ Ἑλληνοβουλγαρικοῦ πολέμου :

Κάποιος εὔζωνος ἀπ' τὰ μέρη τοῦ Καρπενησιοῦ, ὀνομαζόμενος Θανάσης Παλούκας, ὡς ἑξῆς διηγεῖτο μιὰ περιπέτεια ποὺ τοῦ συνέβη σὲ μιὰ μάχη :

— Ὅταν κάναμε τὴν ἐπίθεσι καὶ χυμήξαμε στοὺς Βουλγάρους, κάποιος ἀπ' αὐτοὺς γύρισε πίσω καὶ μὲ πλήγωσε μὲ τὴ λόγχη του στὸ στῆθος. Ἐγὼ ὅμως πρόφτασα νὰ τὸν πιάσω κι' ἔτσι τὸν ἐκράτησα αἰχμάλωτο. Ἀλλά, μόλις τὸν ἄφησα νὰ περπατάη ἐλεύθερα δίπλα μου, πῆρε ἀπὸ κάτω μιὰ πέτρα καὶ μοῦ τὴν πέταξε μὲ δύναμι ἀπάνω στὸ στῆθος, στὸ δεξὶ πλευρό. Ἂν μὲ πετύχαινε ἀπὸ τὴ ζερβιὰ μεριά, ὥρα καλή, Θανάση Παλούκα!... Πρόφτασα ὅμως καὶ τὸν ἔβαλα κάτω, τοὔδωσα μὲ τὸ γουρουντσάρουχο κάνα - δυὸ κλωτσιές, κι' ἔτσι ψόφησε ἀπὸ τὸ φόβο του τὸ παληοζάγαρο!...

* * *

Στὸ σταθμὸ τῆς Δοϊράνης ὑπῆρχε μονάχα μιὰ βρύσι, κι' ἀπ' αὐτὴν ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ ὑδρεύεται ὅλος ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς κατὰ τὴ νικηφόρο διάβασί του. Μιὰ μέρα εἶχαν μαζευτῆ ἐκεῖ, ὅπως πάντα, ἀρκετὲς δεκάδες στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι ἐσπρώχνονταν, ἐβρίζονταν καὶ πατοῦσαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο γιὰ νὰ πάρουν σειρὰ καὶ νὰ γεμίσουν τὰ παγούρια τους. Μέσα σ' αὐτὴ τὴ φασαρία κάποιος ἐπιλοχίας, ποὺ δὲν εἶχε τὴν ὑπομονὴ νὰ περιμένη σὰν τοὺς ἄλλους, προχώρησε πρὸς τὴ βρύσι μὲ βρισιὲς καὶ μὲ βλαστήμιες διὰ μέσου τῶν στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι ἀναγκάζονταν νὰ τοῦ κάνουν θέσι νὰ περάση λόγῳ τοῦ βαθμοῦ του. Ἄξαφνα ὅμως ἀκούστηκε ἀπὸ πίσω μιὰ φωνή, ποὺ ἔκαμε τὸν ἐπιλοχία νὰ παγώση σύγκορμος :

— Τσακίσου ἀπ' αὐτοῦ, ἐπιλοχία, καὶ χάσου ἀπ' τὰ μάτια μου ἀμέσως!... Γιατὶ σπρώχνεις τοὺς στρατιῶτες ποὺ ἤρθαν προτήτερα ἀπὸ σένα;...

Ὁ ἐπιλοχίας γύρισε πίσω τὸ κεφάλι τρομαγμένος κι' ἀντίκρυσε τὸν βασιλέα Κωνσταντῖνο, ὁ ὁποῖος παρακολουθοῦσε τὴ σκηνὴ στέκοντας κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο.

* * *

Στὰ χρονικὰ τοῦ Ἑλληνοβουλγαρικοῦ πολέμου, μεταξὺ τῶν ἄλλων, ἀξίζει ν' ἀναφερθῆ καὶ τὸ ἀκόλουθο περιστατικὸ ποὺ δείχνει ὅτι οἱ πολεμισταί μας ἐμάχοντο ἐντελῶς αὐθόρμητα καὶ χωρὶς νὰ ἀποβλέπουν στὴν ὑστεροφημία.

Κατὰ τὴ μάχη τοῦ Κιλκίς, στὴν ὁποία διεκρίθη κυρίως τὸ ἐθελοντικὸ τάγμα τοῦ Γραβάνη, πληγώθηκαν ἀρκετοὶ δικοί μας καὶ μετὰ τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνος μεταφερθῆκαν σ' ἕνα νοσοκομεῖο νὰ νοσηλευθοῦν. Ἐκεῖ, μεταξὺ τῶν ἄλλων, ἐπῆγε νὰ τοὺς ἰδῆ μιὰ μέρα καὶ κάποιος συντάκτης ἐφημερίδος, ὁ ὁποῖος ἐξήτησε τὰ ὀνόματά τους γιὰ νὰ τὰ δημοσιεύση. Ἕνας ἀξιωματικὸς ὅμως, τραυματίας, ἀπὸ κείνους ποὺ εἶχαν πολεμήσει μὲ τὴ μεγαλείτερη γενναιότητα, ὅταν ἄκουσε τοὺς συναδέλφους του μαζὺ μὲ τὰ δικά τους ὀνόματα νὰ δίνουν καὶ τ' ὄνομα τὸ δικό του, ἀνασηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι του μὲ κόπο καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἀναχωροῦντα δημοσιογράφο τοῦ φώναξε :

— Σβύστε, σᾶς παρακαλῶ, τ' ὄνομά μου, κύριε, σβύστε το ἀπ' τὸ χαρτί σας... Ἂν ἦταν νὰ μπῆ μαζὺ μὲ τῶν στρατιωτῶν μου, θὰ τὸ δεχόμουν. Τώρα ὅμως ποὺ πρόκειται νὰ δημοσιευθῆ μόνο του, δὲν τὸ θέλω...

* * *

Ὅταν τὸ 1ο Εὔζωνικὸ σύνταγμα ἐπρόκειτο ν' ἀναχωρήση ἀπὸ τὴ Γιουβέζνα γιὰ τὴν πρώτη γραμμή, ὁ διοικητής του ἀντισυνταγματάρχης Παπαδόπουλος ἀπηύθυνε πρὸς τοὺς ἄνδρας του τὴν ἑξῆς προσφώνησι :

— Γενναῖοι μου, νὰ ποὺ ἦλθε ἐπὶ τέλους ἡ εὐλογημένη ὥρα κατὰ τὴν ὁποία θὰ δράσουμε κι' ἐμεῖς ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν μας. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σᾶς ἐνθουσιάσω μὲ λόγια, γιατὶ μὲ γνωρίσατε καὶ σᾶς ἐγνώρισα πολὺ καλά, ὕστερ' ἀπὸ δεκατέσσερες μάχες ποὺ κάναμε μαζύ. Ἕνα μονάχα ἔχω νὰ σᾶς πῶ κι' ἐλπίζω νὰ μὴ μὲ παρακούσετε. Ἀπὸ σήμερα πρέπει νὰ μὴ λογαριάσουμε οὔτε ψωμί, οὔτε νερό, οὔτε ὕπνο καί, μὲ φτερὰ στὰ πόδια μας νὰ τραβήξουμε γιὰ τὴ Σόφια. Ἢ θὰ διώξουμε ὁλότελα τὸν τύραννο ἀπ' τὴ Μακεδονία, ἢ θὰ ποτίσουμε τὴ γῆ της μὲ **τὸ αἷμα μας!...**